

На сегодняшний день Коммунистическая партия Китая во главе с Си Цзиньпином ставят своей целью развитие общества, которое отвечает основным принципам конфуцианства.

На последнем XX съезде КПК было принято решение о создании «социализма с китайской спецификой новой эпохи», поэтому, резюмируя все вышесказанное, хотелось бы вынести основные черты социализма с китайской спецификой:

1) сочетание капиталистических и социалистических механизмов в управлении государством;

2) значительная роль государственного аппарата;

3) многовекторное сотрудничество на международной арене;

4) развитие социалистической рыночной экономики;

5) КНР сохраняет модель доминирования одной партии;

6) активное развитие внешней политики;

7) сильная социальная политика;

8) социалистическая демократия;

9) связь китайского социализма с китайской классической философией.

Исходя из резолюции XX Всекитайского съезда КПК, китайское государство будет непрерывно продолжать свое стремление и гармоничный путь к социалистическому обществу. Прогнозируется дальнейшее успешное развитие социалистической рыночной экономики, ведь экономика КНР – одна из самых мощных и хорошо работающих в мире. КПК решительно настроена внедрять социалистические преобразования, чтобы к 2049 г. достичь торжества социализма.

Социализм с китайской спецификой – это «сяоканский социализм» или «сяоканизм». Данное понятие было выведено исходя из всех отличительных черт китайской идеологии, которые также находят свое отражение в политике Сяокан. Идеологическая политика Китая – это уникальное явление в современной политике, которое сочетает в себе и социалистические механизмы регулирования общества, и капиталистическую составляющую, представленную социалистической рыночной экономикой, социалистической демократией и т. д., и культурно-исторические особенности государства, что отражается в конфессиональной политике, а также в даосско-конфуцианских постулатах, которые легли в основу государственной идеологии.

Халадцоў Я. А.

СТАНАЎЛЕННЕ УЛЬТРАЛЕВЫХ ІДЭАЛОГІЙ У ЛАЦІНСКАЙ АМЕРЫЦЫ

Халадцоў Яраслаў Андрэевіч, студэнт 1 курса Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта, г. Мінск, Беларусь, law.holodcov@bsu.by

Навуковы кіраўнік: доктар паліт. навук, прафесар Антановіч Н. А.

Мэта навуковай працы – пошук фактараў, якія паўплывалі на станаўленне ультралевых ідэалогій у Лацінскай Амерыцы, вызначэнне агульных характэрных рыс гэтых ідэалогій. Саюзнікамі Рэспублікі Беларусь

у Лацінскай Амерыцы з'яўляюцца Куба і Венесуэла, і для эфектыўнага ўзаемадзеяння неабходна разумець спецыфіку іх ідэалогіі і гісторыі.

Сацыялізм – гэта зборная назва мноства ідэалогій, але іх усіх аб'ядноўвае імкненне да сацыяльнай роўнасці і справядлівасці. Ультралевымі ідэалогіямі можна назваць *камунізм*, *анархізм* і іх розныя плыні: *трацкізм*, *большавізм* і інш.

Гісторыю станаўлення ультралевых ідэалогій трэба пачаць з гістарычных фактараў.

Каланіялізм паўплываў амаль на ўсе ідэалогіі, якія пачалі з'яўляцца ў былых краінах-калоніях. Каланізацыя Амерыкі, якая пачалася ў XVI ст. і скончылася войнамі за незалежнасць у XIX ст. надала гэтым ідэалогіям агульныя рысы: левы нацыяналізм, баліварызм.

Першымі тэарэтыкамі левых ідэалогій былі еўрапейскія рабочыя-эмігранты, якія аказаліся тут у выніку каланіялізму або пошуку лепшага жыцця ў Амерыцы.

Перыяд набыцця незалежнасці лацінскімі краінамі прыйшоўся на пашырэнне сферы ўплыву ЗША. «Дактрына Манро» і палітыка «Вялікай дубінкі» фактычна вызначылі будучую залежнасць гэтых краін ад ЗША. Хоць і ў 1930-я гг. праводзілася палітыка «Добрага суседа», але ўсё роўна ўсе сацыялістычныя рэвалюцыі і ідэалогіі мелі антыімперыялістычны або антыамерыканскі характар, напрыклад на Кубе, Нікарагуа і Грэнадзе.

Эканамічная залежнасць ад ЗША таксама надала сацыяльна-эканамічную базу для гэтых рухаў па прычыне глыбокай сацыяльнай няроўнасці і палітычнай нестабільнасці. На працягу многіх дзесяцігоддзяў у Лацінскай Амерыцы існавала ўлада алігархій, што садзейнічала ўзнікненню масавай незадаволенасці. Па Марксу, для пераходу да камунізму павінна была існаваць аснова ў выглядзе развітага капіталізму, аднак у другой палове XX ст. у Лацінскай Амерыцы пераважна існавала аграрнае грамадства.

Ва ўмовах адсутнасці эфектыўных сродкаў грамадзянскай актыўнасці многія маладыя людзі і інтэлігенцыя шукалі альтэрнатыўныя спосабы ўдзелу ў палітычным жыцці, што часта прыводзіла да радыкалізацыі іх поглядаў.

Першая сацыялістычная партыя была створана ў 1896 г. ў Аргенціне. У перыяд войнаў за незалежнасць сацыялісты былі адзіныя, але раскол сацыялістычнага руху, які, як і ў Еўропе, здарыўся пасля 1917 г., падзяліў сацыялістаў на ўмераных і радыкальных, стаў вельмі важным фактарам станаўлення левых ідэалогій.

У перыяд халоднай вайны Лацінская Амерыка стала цэнтрам барацьбы паміж СССР і ЗША. Усе левыя рухі падтрымліваліся СССР з аднаго боку, умяшанне ЗША ў справы гэтых краін дэстабілізавалі ўвесь рэгіён з другога боку. Таму ў праграмах ультралевых партый, такіх як Камуністычная партыя Кубы, Камуністычная партыя Сальвадора, Камуністычная партыя Балівіі, актыўна падтрымліваецца Савецкі Саюз у халоднай вайне і таму з часам рэвалюцыі ператвараліся ў партызанскія войны супраць «Амерыканскіх марыянетачных рэжымаў». Халодная вайна – гэта яшчэ адзін фактар.

Кубінская рэвалюцыя – галоўная падзея ўсяго сацыялістычнага руху ў Лацінскай Амерыцы. Такія тэарэтыкі, як Рауль Сендык, Цімалеон Хіменэс, ставілі ў прыклад гэту рэвалюцыю і натхняліся ёю.

У ХХІ ст., хаця традыцыйныя ультралевыя рухі знізілі сваю актыўнасць, новыя формы пафасу і ідэалогіі ўсё яшчэ сустракаюцца. Прыклады такіх працэсаў можна назіраць у Венесуэле пры праўленні Уга Чавеса і яго пераемніка Нікаласа Мадуры, чыя палітыка «сацыялізму ХХІ стагоддзя» абвешчана аналагам больш традыцыйных формаў сацыялізму, але таксама ўключае ў сябе элементы папулізму і антыімперыялізму, і таксама на Кубе.

Станаўленне ультралевых ідэалогій – цяжкі працэс, на які паўплывалі такія фактары, як гістарычная і культурная асаблівасць, умяшанне замежных дзяржаў ва ўнутраныя справы, эканамічныя ўмовы, унутраныя сацыяльныя і палітычныя канфлікты, адсутнасць адзінства паміж левымі партыямі. Шырокае значэнне дадзенага даследавання ў тым што лацінскія ультралевыя ідэалогіі з'яўляюцца часткай усіх левых ідэалогій, якія ў дадзены момант перажываюць свой крызіс. Дзякуючы аналізу вялікай колькасці левых плыняў мы можам спрагназаваць будучыню левых ідэалогій. Таксама перспектывай далейшага вывучэння з'яўляецца яе актуальнасць для Рэспублікі Беларусь.

Шаргаёва Е. А.

ПОСТПРАВДА КАК ПОЛИТИЧЕСКИЙ ФЕНОМЕН

*Шаргаёва Елизавета Андреевна, студентка 3 курса Белорусского государственного университета, г. Минск, Беларусь,
sharhayova.elizaveta@gmail.com*

Научный руководитель: канд. полит. наук, доцент Ильина Е. М.

В современном мире феномен постправды стал неотъемлемой частью процесса воздействия политических сил и средств массовой информации на общественное мнение. С помощью постправды политические акторы могут манипулировать общественным мнением, распространяя дезинформацию и эмоционально насыщенные сообщения, тем самым создавая искаженное восприятие реальности, которое может влиять на политические решения и общественные настроения.

Значительный вклад в исследование данной проблематики внесли такие отечественные и зарубежные ученые, как М. А. Васильковский, Н. Л. Колесникова, Е. В. Маслонов, Р. В. Пырма, В. В. Субочев, П. Я. Фельдман и др.

Постправда (от англ. post-truth) – обстоятельства, при которых объективные факты являются менее значимыми при формировании общественного мнения, чем обращения к эмоциям и субъективным убеждениям.

Одной из основных причин возникновения феномена постправды является стремительное развитие информационных технологий.